

Arrest

nr. 166 805 van 28 april 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burundese nationaliteit te zijn, op 28 september 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 juli 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 februari 2016.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. GELUYKENS, die loco advocaat S. VANBESIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 9 juli 2015 een beslissing waarbij de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.2. Eveneens op 9 juli 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing.

1.3. Verzoeker dient op 4 november 2015 een meervoudige asielaanvraag in, die door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 30 november 2015 in overweging wordt genomen.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad stelt ter terechtzitting ambtshalve de onontvankelijkheid van het beroep vast in zoverre dit is gericht tegen de tweede bestreden beslissing – het bevel om het grondgebied te verlaten – gelet op het gebrek aan het wettelijk vereiste belang.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. *Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

2.3. De Raad merkt ter terechtzitting op dat verwerende partij via een schrijven van 1 april 2016 aan de Raad heeft kenbaar gemaakt dat verzoeker een tweede asielaanvraag ingediend heeft, die op 30 november 2015 in overweging werd genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd blijkens informatie van de verwerende partij te dien einde in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie. Dit alles wordt door de partijen bevestigd ter terechtzitting. Gevraagd naar het standpunt van de partijen aangaande de vaststelling van de Raad dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten – gezien het tijdelijk verblijf onder attest van immatriculatie dat verzoeker thans geniet ingevolge deze asielaanvraag – moet worden beschouwd als op impliciete maar zekere wijze ingetrokken, repliceren zij als volgt: *“De verwerende partij meent dat er geen sprake is van een impliciete intrekking van het bevel om het grondgebied te verlaten, daar de afgifte van een attest van immatriculatie, hoewel dit de uitvoerbaarheid van het bevel om het grondgebied te verlaten tijdelijk opschort, niet betekent dat de procedure tot verwijdering later niet zou kunnen worden hervat en dat haar standpunt steun vindt in een arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van februari 2016 dat uitgaat van de bekommernis dat de lidstaten de bepalingen van de Terugkeerrichtlijn effectief ten uitvoer moeten kunnen brengen. De verzoekende partij repliceert dat in de gegeven omstandigheden kan worden vastgesteld dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten de facto is ingetrokken.”*

2.4. Uit het proces-verbaal van de terechtzitting blijkt aldus dat verzoeker het standpunt van de Raad bijtreedt, dat – gelet op de inoverwegingname van zijn tweede asielaanvraag – het bevel om het grondgebied te verlaten impliciet is ingetrokken. Verweerder verzet zich evenwel tegen deze impliciete intrekking en stelt dat weliswaar de uitvoerbaarheid van het betreffende bevel tijdelijk wordt opgeschort vanwege de tussenkomst van de in overweging genomen asielaanvraag, doch dat dit bevel bij een gebeurlijke negatieve afsluiting van de asielprocedure opnieuw dient te kunnen worden hervat.

2.5. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 75, §4 van het koninklijk besluit betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen de

vreemdeling wiens meervoudige asielaanvraag in overweging wordt genomen, in het bezit wordt gesteld van een attest van immatriculatie. Deze afgifte van een attest van immatriculatie impliceert dat de betrokken vreemdeling op dat ogenblik houder wordt van een document dat hem het recht geeft in België te verblijven. Dergelijk recht om op wettige wijze in België te verblijven is, ook al betreft het slechts een tijdelijk verblijfsrecht dat wordt afgegeven in afwachting van een definitieve beslissing inzake de asielaanvraag, niet verzoenbaar met de vaststelling – zoals deze in het bevel wordt gemaakt – dat verzoeker niet op legale wijze in het Rijk verblijft en aldus het Belgisch grondgebied dient te verlaten. Men kan immers niet tegelijkertijd houder zijn van een beslissing die aanmaant het Rijk te verlaten en van een verblijfsvergunning die toelaat, ook al is het tijdelijk, om op legale wijze in het Rijk te verblijven. Dit houdt in dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten minstens als impliciet ingetrokken dient te worden beschouwd (cf. RvS 16 december 2014, nr. 229.575 en RvS 28 mei 2014, nr. 10.529 (c)).

2.6. De rechtszekerheid is meer gediend met de vaststelling dat het bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden beschouwd als impliciet ingetrokken dan met een onzekere opschorting van de uitvoering ervan waarnaar de verwerende partij ter terechtzitting verwijst. Door de intrekking van het bevel om het grondgebied te verlaten weet verzoeker eenduidig en duidelijk dat hij het land niet dient te verlaten tijdens de behandeling van de meervoudige asielaanvraag, is hij duidelijk beschermd tegen een gedwongen tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten en heeft hij tevens de zekerheid dat het bevel ingevolge een eventuele latere afwijzing van de asielaanvraag niet zal worden aangewend om een inreisverbod op te enten. Dergelijke garanties bestaan niet door de loutere verklaring van de verwerende partij dat de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten tijdelijk is opgeschort. Met de vaststelling dat het bevel om het grondgebied te verlaten als impliciet ingetrokken dient te worden beschouwd, wordt voorts geen uitspraak gedaan over de vraag of dit op het ogenblik dat het gegeven werd rechtsgeldig was of niet. De Raad benadrukt verder dat niets verweerder verhindert om opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, indien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, na een onderzoek ten gronde van de asielaanvraag van verzoeker, beslist om de asielaanvraag te verwerpen. Integendeel bestaat op grond van artikel 52/3, §1 van Vreemdelingenwet een gebonden bevoegdheid – d.i. aldus een principiële verplichting – om een nieuw bevel af te geven. Indien verzoeker geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten kan desgevallend een inreisverbod worden opgelegd. De rechten van de verwerende partij worden aldus gevrijwaard. Het brengt geen vertraging of een belemmering met zich mee voor een doeltreffend beleid van verwijdering en terugkeer van illegaal verblijvende onderdanen van derde landen en brengt dit beleid evenmin in gevaar.

2.7. Waar verweerder alsnog bedenkingen uit omtrent de verzoenbaarheid van de impliciete intrekking van het bevel om het grondgebied te verlaten en de doeltreffendheid van een terugkeerbeleid en te dien einde verwijst naar de rechtspraak van het Hof van Justitie (HvJ 26 februari 2015, J.N. t. Nederland) en de daarin opgenomen passage omtrent de noodzaak om een opgestarte terugkeerprocedure te kunnen hervatten – in plaats van opnieuw te moeten opstarten – nadat een meervoudige asielaanvraag werd verworpen, merkt de Raad op dat verweerder niet zonder meer een toepassing naar analogie van deze rechtspraak op de Belgische situatie kan toepassen.

2.8. Uit een lezing van het arrest van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat volgens de Nederlandse procedure zoals deze werd toegepast in het hoofdgeding *“de indiening van een asielverzoek door een persoon die voorwerp is van een terugkeerprocedure [...] tot gevolg heeft dat enig terugkeerbesluit dat in het kader van die procedure is vastgesteld van rechtswege vervalt”* (overweging 75 van het arrest). Dat dergelijk verval van een terugkeerbesluit reeds geldt vanaf het ogenblik dat een vreemdeling een meervoudige asielaanvraag indient – of minstens dat het indienen van de vierde asielaanvraag als startpunt werd genomen van de vervallenverklaring van het terugkeerbesluit in het hoofdgeding dat aanleiding heeft gegeven tot het arrest van het Hof van Justitie – blijkt tevens uit de standpuntbepaling van advocaat-generaal E. Sharpston, waar in overweging 35 het volgende wordt gesteld: *“Op 27 februari 2015 heeft N. [...] zijn laatste volgend asielverzoek ingediend. [...] de verwijzende rechter [aangeeft] dat het terugkeerbesluit daardoor met ingang van die dag, overeenkomstig zijn rechtspraak, van rechtswege is vervallen”*.

2.9. Uit bovenstaand citaat uit het arrest van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat volgens de Nederlandse praktijk een terugkeerbesluit komt te vervallen op het moment dat een vreemdeling een volgend asielverzoek indient. De Raad merkt op dat de impliciete intrekking van het bevel om het grondgebied te verlaten wegens een inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag niet te vergelijken valt met deze Nederlandse praktijk van vervallenverklaring van een terugkeerbesluit op

grond van het louter indienen van een meervoudige asielaanvraag. Dit onderscheid in het tijdstip waarop wordt aangenomen dat een terugkeerbesluit komt te vervallen dan wel als impliciet ingetrokken wordt beschouwd is van belang, gelet op de bekommernis van het Hof van Justitie. De bekommernis die het Hof van Justitie in het aangehaalde arrest maakte, betrof de noodzaak om een doeltreffend terugkeerbeleid te kunnen voeren, zoals vereist door de Terugkeerrichtlijn. In deze is het louter vereisen dat een vreemdeling de herhaalde wens uit om internationale bescherming te verzoeken – zoals in het hoofdgeding dat aan de grondslag lag van het bovenvermeld arrest van het Hof van Justitie het geval was – opdat een terugkeerbesluit reeds komt te vervallen, inderdaad een belemmering van een efficiënte terugkeerprocedure, zoals beoogd door de Terugkeerrichtlijn. De stopzetting van een lopende terugkeerprocedure bij de inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag kan echter niet als een dusdanige belemmering worden beschouwd. De inoverwegingname van een asielaanvraag impliceert immers dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen – die in alle objectiviteit en onafhankelijkheid een onderzoek voert – van oordeel is dat er zich nieuwe elementen in het dossier van de asielzoeker bevinden, die een nieuw onderzoek ten gronde van het asielrelaas verantwoorden. Op deze manier vallen aldus de meervoudige asielaanvragen die bijvoorbeeld worden ingediend met het oog op het verlaten van een terugkeer naar het herkomstland – wat een oneigenlijk gebruik van de asielprocedure betreft en een belemmering vormt van de doelstelling van de Terugkeerrichtlijn – niet binnen de toepassing van de impliciete intrekking van het bevel (cf. artikel 41 van de Procedurerichtlijn (Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking))). Verweerder kan derhalve een verwijzing naar het bovenvermeld arrest van het Hof van Justitie niet aanwenden om zijn standpunt gericht tegen de impliciete intrekking van het bevel om het grondgebied te verlaten kracht bij te zetten.

2.10. Het past in deze ook te verwijzen naar de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven). Zo wijst de Raad er op dat de “*terugkeerverplichting*” in artikel 3 van de Terugkeerrichtlijn wordt gedefinieerd als de administratieve of rechtelijke beslissing waarbij wordt vastgesteld “*dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard*”, waarna een terugkeerverplichting wordt opgelegd. Verder blijkt dat het “*illegaal verblijf*” wordt gedefinieerd als zijnde de aanwezigheid op het grondgebied zonder dat aan enige voorwaarde voor toegang tot, verblijf of vestiging in de betreffende lidstaat is voldaan. Zoals hierboven reeds uiteengezet, moet – gelet op de Belgische regelgeving die uitdrukkelijk voorziet in de afgifte van een (tijdelijke) verblijfsvergunning, met name het attest van immatriculatie – worden vastgesteld dat een vreemdeling wiens meervoudige asielaanvraag in overweging werd genomen wel degelijk voldoet aan de door de Belgische overheid gestelde voorwaarden van verblijf. Aldus kan dan ook niet worden vastgesteld dat deze vreemdeling op dat ogenblik illegaal in het Rijk verblijft – zoals bedoeld in de Terugkeerrichtlijn – zodat ten aanzien van deze vreemdeling op dat ogenblik geen terugkeerverplichting meer kan gelden. Nergens in de Terugkeerrichtlijn is bepaald dat wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een terugkeerbesluit en nadien een verblijfsrecht verkrijgt dat conform de wetgeving van de lidstaten slechts tijdelijk van aard is, dit terugkeerbesluit desalniettemin dient te blijven gehandhaafd en er slechts sprake is van opschorting van de uitvoering ervan. In het Terugkeerhandboek* voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij het uitvoeren van terugkeergereleerde taken is voorts nog bepaald in het kader van het bovenvermeld artikel 3 van de Terugkeerrichtlijn: “*Onder deze zeer ruime definitie vallen alle onderdanen van een derde land die niet legaal in een lidstaat verblijven. Onderdanen van een derde land die zich fysiek op het grondgebied van een EU-lidstaat bevinden, verblijven hier legaal of illegaal. Een andere mogelijkheid is er niet.*” Het houdt in dat er geen tussenpositie mogelijk is zoals voorgesteld door de verwerende partij, van een vreemdeling die illegaal verblijft, maar tijdelijk niet

* In de Aanbeveling van de Commissie van 1 oktober 2015 tot vaststelling van een gemeenschappelijk “terugkeerhandboek” voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij het uitvoeren van terugkeergereleerde taken kan in de overwegingen gelezen worden :

1) Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

(2) Er moet voor worden gezorgd dat deze gemeenschappelijke normen en procedures in alle lidstaten op een uniforme manier worden uitgevoerd. Daartoe moet een “terugkeerhandboek” worden opgesteld met gemeenschappelijke richtsnoeren, beste praktijken en aanbevelingen.

(3) Het “terugkeerhandboek” moet worden gericht tot alle lidstaten die door Richtlijn 2008/115/EG zijn gebonden.

[...]

(6) Met het oog op de uniforme uitvoering van gemeenschappelijke Unienormen op het gebied van terugkeer moeten de lidstaten hun nationale autoriteiten die bevoegd zijn voor het uitvoeren van terugkeergereleerde taken, opdragen gebruik te maken van het terugkeerhandboek als belangrijkste hulpmiddel bij de uitvoering van hun taken.”

als dusdanig kan worden beschouwd en dus niet verwijderbaar is. Het Terugkeerhandboek stelt vervolgens nog duidelijk:

“De volgende categorieën van personen worden niet als illegaal verblijvend beschouwd, omdat zij (al dan niet tijdelijk) het recht hebben in een lidstaat te verblijven:

⇒ asielzoekers die in de lidstaat verblijven waar zij gedurende de behandeling van hun asielverzoek mogen verblijven;

⇒ personen die verblijven in een lidstaat waar zij formeel een gedoogstatus hebben

(mits dit volgens de nationale wetgeving als een legale verblijfsstatus wordt aangemerkt);(...).”

2.11. Concluderend kan worden gesteld dat er middels de impliciete intrekking van een bevel om het grondgebied te verlaten in geval een meervoudige asielaanvraag in overweging wordt genomen, een evenwicht wordt bereikt tussen enerzijds de rechtszekerheid voor verzoeker en anderzijds de vrijwaring van de rechten van verweerder om een efficiënt terugkeerbeleid te kunnen voeren. Verzoeker weet zoals reeds eerder gezegd eenduidig en duidelijk dat hij het land niet dient te verlaten tijdens de behandeling van de meervoudige asielaanvraag, is duidelijk beschermd tegen een gedwongen tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten en heeft tevens de zekerheid dat het bevel ingevolge een latere afwijzing van de asielaanvraag niet zal worden aangewend om een inreisverbod op te enten. De rechten van verweerder worden tevens gevrijwaard. Zoals reeds gezegd verhindert niets verweerder om opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen indien de meervoudige asielaanvraag negatief wordt afgesloten en worden de situaties van misbruik van de asielprocedure gefilterd uit de toepassing van de impliciete intrekking van het bevel, doordat de intrekking slechts plaatsvindt na de inoverwegingname van de asielaanvraag door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zodat dit geen belemmering met zich meebrengt voor een doeltreffend beleid van verwijdering en terugkeer van illegaal verblijvende onderdanen van derde landen. Met de vaststelling dat het bevel om het grondgebied te verlaten als impliciet ingetrokken dient te worden beschouwd, wordt zoals gezegd geen uitspraak gedaan over de vraag of dit op het ogenblik dat het gegeven werd rechtsgeldig was of niet. Indien verzoeker geen gevolg geeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten na een ten gronde afwijzing van de asielaanvraag kan de verwerende partij desgevallend een inreisverbod opleggen.

2.12. De Raad leidt uit dit alles af dat de partijen geen enkel element aanbrengen dat de Raad ertoe beweegt alsnog een belang bij huidig beroep – in zoverre het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten – te weerhouden, gelet op de tussengekomen inoverwegingname van de meervoudige asielaanvraag van verzoekster.

3. Onderzoek van het beroep in zoverre het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

3.1. Verzoeker voert in een eerste en enig middel een schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het motiveringsbeginsel.

3.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet de partijen bij beschikking van 3 februari 2016 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

3.3. Verzoeker richt op 19 februari 2016 een schrijven aan de Raad, waarin hij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoeker de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de

Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen

3.4. In het proces-verbaal van 7 april 2016 staat, wat betreft de tweede bestreden beslissing, het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord [...]. De verzoekende partij stelt geen kennis te hebben van de beschikking – waarbij zij toelicht dat dit niet noodzakelijk betekent dat deze niet werd betekend, maar mogelijk het gevolg is van het handelen van de dominus litis – en enkel te kunnen verwijzen naar haar verzoekschrift. De voorzitter stelt te zullen nakijken of de beschikking op correcte wijze werd ter kennis gebracht. [...].”*

3.5. Door geenszins concreet in te gaan op de door de Raad ontwikkelde argumentatie in de beschikking, doch louter te volharden in zijn verzoekschrift, brengt verzoeker geen elementen aan die ertoe leiden anders te oordelen dan wat reeds in de beschikking werd gesteld. In zoverre verzoeker nog aangeeft geen kennis te hebben gehad van de beschikking – doch zelf reeds aangeeft dat dit niet noodzakelijk impliceert dat deze niet correct per post werd verzonden – merkt de Raad op dat uit een nazicht van de aangetekende zending bij Bpost blijkt dat de beschikking op 5 februari 2016 succesvol in ontvangst werd genomen door de advocaat van verzoeker. Enig gebrek aan kennis van de beschikking door de advocaat die ter terechtzitting verschijnt, kan dan ook niet aan de Raad worden verweten.

Het eerste en enig middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA